

na vrhah manjših gor, ki so krog in krog obdane od valov. Poskušajo, da bi se približali tem še živim žrtvam z letali, pa je nemogoče pristati. Bogznaj, koliko teh beguncev bo umrlo od glada.

Poleg vseh naštetih nadlog se je pojavila še najhujša — razne nalezljive bolezni, kakor: legar, kolera in škrlatinka.

Po izpraznjenih naselbinah so se organizirale tolovajske tolpe, ki ropajo po hišah in jemljejo beguncem njih zadnje imetje. Oblast je ustvarila leteče policijske patrulje, ki vse zajete roparje na licu mesta postrelijo.

Iz Njujorka so javili 29. januarja, da se je uresničilo to, česar so je vse v poplavljenih krajih najbolj bala. Veliki jezi ob spodnjem toku Mississippija so se podri in valovje narasle reke se je razlilo preko razvalin jezov v spodnje ter nižje ležeče pokrajine. V noči na 29. januar je popustil tudi jez pri mestu Mount City v državi Illinois. Tekom 30 minut je pridrla voda v mesto in je stala ponekod 10 metrov visoko. Mesto so poprej k sreči še pravočasno izpraznili, vendar je ostalo kakih 2000 ljudi, katerih niso mogli prisiliti, da bi bili zapustili svoja stanovanja. Najbrž so ti nesrečneži vsi utonili.

Število ljudi brez strehe je naraslo dne 29. januarja na 1.200.000. Všteti so begunci spodnje Missisipske doline, katero so dosegli valovi 29. januarja. Do tega dne je bilo znano, da je utonilo 3000 ljudi. Število smrtnih žrtev bo sigurno naraslo na 10.000. Vode rek Mississippi in Ohio so enake pri izlivu morju in se valijo z brzino 50 km na uro.

Glavno nesrečo pričakujejo v nedeljo, 31. januarja, ko bo dosegla voda spodnji tok reke Mississippi. Nad 10.000 delavcev se tamkaj trudi, da zgradi začasne jeze, ki bi naj preprečili največjo poplavo. Silnemu vodnemu pritisku pa tudi ti jezi najbrž ne bodo kos.

Vojaštvo gradi z mrzlično naglico barake za begunce, ki so brez vsega. Na stotine pobeglih umrje vsled izčrpanosti, od glada in radi bolezni.

Zamenjam dobro vino za rezan les, vinogradno kolje in suha bukova drva. Gnilšek, Maribor, Razlagova 25.

Razne novice.

Ali je to olikano? »Kmeti list« hoče biti zrcalo pravega kmetijskega duha. To ni pristni duh pravega slovenskega kmeta, marveč duh slovenskemu kmetu tujege laži-svobodomiselstva. Vas »Kmetijske lista« ni stara slovenska vas, marveč kolonija slovenskega svobodomiselstva in naprednjaštva, ki jo liberalni kmetijci hočejo vsiliti našemu 1. februarju. Kako v tej »kmetiskolistni vasi« govorijo tisti, ki hočejo biti njeni voditelji? To spričuje »Kmeti list« v svoji številki dne 27. januarja, ko piše o te, da »je Janez Vodopivec kozlal svoje oslarije zoper samostojneže v »Domoljubu«. Kaj ne da zelo olikano?! Ni čuda, da mladina, ki črpa iz tega lista svojo duševno hrano, pada vedno globlje v surovost in prostaštvo.

Iz seje mariborskega okrajnega cestnega odbora. Dne 26. januarja se je vršila v Mariboru seja okrajnega cestnega odbora, ki se je bavila s proračunom, ki je bil sprejet z izdatki 4.787.292 Din ter isto tolikimi dohodki. Za pokritje izdatkov bo služila cestna doklada, ki bo znašala 15% na direktne davke.

Opozorilo čebelarjem! Mariborska tekstilna industrija rabi vosek in se bo z razširjenjem tekstilne industrije povečala tudi poraba voska. Opozorjamo čebelarje na tozadevni oglas mariborske tekstilne tvrdka J. Hutter in drug v Melju.

Živinozdravstveno predavanje na Humu pri Ormožu. V nedeljo 7. februarja, popoldne ob dveh bo predaval na Humu pri Ormožu g. Joško Nardin, banovinski živinozdravnik iz Ormoža. Naslov predavanja je: Zdravljenje živine z domačimi zdravili. Vabljeni so vsi kmetovalci iz občine Hum in okolice.

6 milijard dolarjev v zlatu so v l. 1936 izdale države za oboroževanje, to je za 2

milijardi več kakor leta 1930. V orožju je bilo 8 milijonov vojakov.

Opozorjamo Vas na oglas Leo Sket, Vransko!

Obžalovanja vredni slučaj.

Okraden viničar. Sumljiva ženska je v neki obdravski krčmi v Mariboru ukradla viničarju Martinu Ciglerju s Košakov 1 tisoč Din.

Večja tatvina obleke in perila. V Mariboru v Cankarjevi ulici 6 je neznanec vdrl v stanovanje zasebne uradnice Neže Merslavič in je odnesel obleke in perila za nad 3000 Din.

Samomor mladoletnika. Žalostno vest smo prejeli iz Zgornje Bistrice, kjer so našli obešenega 16letnega kmečkega fantu Pavla Bera.

Težka telesna poškodba. V neki krčmi v Arji vasi je bil napaden s steklenicami 29letni delavec Vekoslav Gervajs iz Arje vasi. Napadalci so mu prebili lobanjo. Težko poškodovanega so spravili v celjsko bolnico.

S plinom se je zastrupila. V Ljubljani so našli v stanovanju mrtvo gospodično Bogomilo Pretnar, uradnico Pokojninskega zavoda. Odprla je petelina plinske napeljave, legla v postelj in ni več vstala, ker se je zastrupila z vdihavanjem plina.

Dva vloma v Ljubljani. Dne 28. januarja sta bila izvršena v Ljubljani dva vloma Na Sv. Petra nasipu 59 je neznan tat prišel s ponarejenim ključem v sobo M. Pavliča, strojnika v tovarni »Indus«. Odnesel je hranilno knjižico Ljudske posojilnice z vlogo 10.000 Din, hranilno knjižico Mestne hranilnice z vlogo 4800 Din, 1500 Din gotovine in eno obleko. — V bližini mestne klavnice je bilo vlomljeno v pisarno trgovca z živino Popoviča. Vlomilec je vdrl v blagajno, iz katere je sunil 2000 Din.

Ali si že obnovil naročnino?

»Dosti! Dosti! Nehaj!«

Godcu pa so se zablistale oči, zarežal se je kakor satan in piskal in piskal. Vrteti in sukati so se morali, dokler niso ženske druga za drugo pocepale za mize, ta smejoč se, druga krčevito ihtoč. Z rezkim piskom in s tulečim vriskom je obstal dirindaj.

»Od sile si, Anza,« je vzkliknila urarjeva Rezika.

Fantje so mu mahali in hiteli nadenj, da bi ga dvignili z mize:

»Vražji je. Kakor Anza, tako ti na vsem svetu nobeden ne zna gosti!«

Anza pa se je zakrohotal, se zavihtel in skočil na sredo med nje.

»Pijače na mizo!« je zavpil Jozelj in se skobacal z mize. »Žejen sem za sedem suš.«

»Pili boste, da, pili in jedli, jedli in pili,« se je drl krčmar; »saj imamo vsega dovolj in še več.«

Razmaknili so mize in posedli po dolgih klopeh okoli. Zelenke z žganjem so priromale gor in polno kozarcev, dva krajca kruha, skleda kuhanih klobas in nekaj skodelic s sladko vodo. Začelo se je prigri-zovanje in pitje, ki so ga solili norci in umazane besede, da so se razuzdanci imeli kaj smejeti.

»Živio Anza! Na zdravje! Pij!« so krulili fantje, vihteli kozarce in napijali grofovemu jagru. Ta pa se je zaničljivo posmehnul:

»Žganja ne pijem. Špela, vina mi prinesi!«

»Meni tudi, Špela; plačal bom jaz za oba,« je vpil sodnikov Lavrine za krčmarjevo hčerjo.

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

4

V kotu sta stali dve mizi skupaj, na teh so sedeli godci. Krčmar Tilen, majhen možak kakih petdesetih let, je brenkal na citre, mižal in zibal glavo v taktu. Zraven njega je godel Jozelj na bas. Jozelj je bil skoraj dva metra visok in obraza temnega. Košate črne brke so mu segale do ušes. Nos mu je bil temno rdeč — saj je bil Jozelj zmerom žejen. Stal je po konci in trdo kakor steber, nič na njem se ni ganilo, le desnica je žagala z lokom, levica pritiskala po strunah in brke — te brke so bile pač smešne! Natančno po taktu so se dvigale: zdaj leve dol in desne gor, potem spet desne gor pa leve dol — zraven pa je delal obraz, da joj!

Glavni godec pa je bil Anza, grofov jagar, ki je imenitno piskal na klarinet. Zvijal je melodijo, da so včasih drugi godeci kar obstali, jo usekal kar po svoje, kakor mu je na misel prišlo, da je kar vriskalo iz njega in gnalo plesalce.

Tako je bilo tudi danes. Više in više je vriskal klarinet, više in više so skakali fantje in sukali dekleta, hitreje in hitreje in vse bolj divje. Grofov jagar je bil tak, kakor da ga je kaj obsedlo. Delj ko pol ure je piskal brez prestanka in še ni nehal. Plesalci so pihali, kar kadilo se je od njih, zdaj zdaj je zahretel kak glas:

Pri knjigi je našel utrinek

Profesor Schmidt iz Bonna v Nemčiji je nekega dne bral neko novelo, v kateri je pisatelj opisoval med drugim čuden dogodek iz svojih mladih dni. Bilo je v septembru 1907. v okolici Grabova na Poznanjskem, ko se je vračal v mesečini domov. Hipoma je nerazložljiva prikazen zatemnila nebo, strašen zračni sunek je vrgel po-znejšega novelista na tla in potem je videl, kako se je aredi gozda dvignil velik grič in gorel. Prof. Schmidt je bral o tej stvari s hladnim razumom znanstvenika, ni dolgo okleval, temveč je odpotoval v kraj, kjer se je po pisateljevi trditvi to zgodilo. In ugotovil je, da je pisatelj govoril resnico, kajti razkril je

Slovenska Krajina.

Črensovci. Pred enim tednom se je nastanila na občinski zemlji pri cerkvi neka potujoča družba. Ljudje so rekli, komedijaši so prišli k nam. Nekateri so pravili, da je cirkus, drugi, da je kino. Na nedeljo 24. januarja pa si je podjetnik to-le izmislil: Postavil je svoje kino-slike, izmed katerih je bilo nekaj nedostojnih, pred cerkev, da bi več ljudi privabil na svojo popoldansko predstavo v Naš dom. Ko je g. župnik zvedel za slike, jih je dal odstraniti. Udeležba pri predstavi v Našem domu je bila bolj slaba, pa še ti niso bili po večini zadovoljni, ker niso nič lepega videli. Oblast naj ne dovoli takim družbam prirejati predstave po deželi, ker ne nudijo ljudstvu nič dobrega.

Krvav obračun med cigani. Cigani v Črensovcih so se sprli radi malenkostnega vzroka. Iz prepira se je izcimil pretep, v katerem je obležal v krvi 28letni cigan Adam. Nek drug cigan ga je zabodel z nožem v vrat, mu prerezal žilo odvodnico in Adam je kmalu izkrevavel ter izdihnil. Orožniki iščejo ubijalca.

Gornja Lendava. Našim čitateljem hočemo danes podati sliko našega društvenega življenja. V naši župniji imamo precej društev. Verska društva rodijo obilo sadov: tretji red sv. Frančiška šteje 20 članov. Marijina družba, dekliška

in fantovska, ima okrog 120 članov. Marijin vrtec za otroke okrog 300 članov. Vsa ta društva imajo redno mesečno spoved, skupno sv. obhajilo in nauk. Izmed ostalih društev imamo: sokolsko četo, Jadransko stražo, Streljaško družino, Rdeči križ in Prosvetno društvo. Sokolsko četo tvorijo učitelji in druga inteligenca, in ni veliko življenja v njej. Zadnji dve leti je vpriporila samo eno igro. In to je vse delo. Jadranska straža ima isto članstvo kot Sokolska četa. Rdeči križ malo več, a vsi godrnjajo, ker plačujejo samo članarino. Večina naših kmečkih fantov in deklet je v Prosvetnem društvu, ki šteje okrog 120 članov. Še ni leto, kar je bilo ustanovljeno, pa je priredil že več iger in akademij, ima lepo knjižnico (okoli 300 knjig) in prireja skoro vsako nedeljo predavanja in sestanke. Letos si moramo postaviti »Prosvetni dom«, ker nam manjka prostor, kjer bi se lažje in lažje delalo. »pomladi bomo zgradili zidati. Imamo že vse pripravljeno. — Letošnji predpust nam je prinesel obilo novih parov. Vračajo se iz tujine in si postavljajo nove družine doma. — Pa še nekaj čudnega se nam obeta: Jadranska straža priredi »Orientalno noč«. Kaj naj hi to bilo, ne vemo. Bojimo se samo, da ne bi prišli k nam kakšni orientalski ljudje, ko pa še domačini ne vemo kam.

Šentiljski morilec pred sodniki.

Mariborski veliki senat je razpravljal 29. januarja o roparskem umoru v Št. Ilju v Slovenskih goricah, katerega je zagrešil 23 letni Karl Adler 18. novembra 1936.

Obtožnica slika morilca kot nezakonskega otroka, ki je bil zgodaj ob starše in je prišel na občino v Št. Ilj. Vzel ga je za svojega premožni posestnik Franc Tišler, ki je brez otrok in bi mu bil zapustil po smrti lepo premoženje. Od svojega krušnega očeta jo je lepega dne pobrisal Adler k trgovcu in posestniku Milanu Jesenku v Štrihovec, kjer se je zanimal za trgovino.

Od 16. leta naprej je postal Adler lahko miseln in se je povsod silil v ospredje

društvenega življenja ob meji ter se je znal prikupiti. Udejstvoval se je pri Sokolu in pri gasilcih. Mnogo je čital in ni ne pil ne kadil. Veliko važnost je pogaľal na čedno obleko, s katero je hotel v družbi vzbujati pozornost. Leta 1933 je Jesenko radi slabe trgovine fanta odpustil. Adler je prišel za hlapca k poštarju Sfiligoju v Št. Ilj, kojega žena ima krčmo in mesarijo. Tamkaj so ga odslovili čez par mesecev. Pred dvema letoma je bil občinski sluga v Št. Ilju. Iz te službe je moral, ker je nekaj zagrešil.

Lansko spomlad ga je sprejela tvrđka »Singer« kot potnika in inkasanta za po

obmejnih krajih prodane šivalne stroje. V tej službi je vztrajal do aretacije.

Adlerjev zaslužek je bil malenkosten. Radi tega je zašel v dolgove, ki so narasli na 2000 Din. Ker so upniki nanj pritiskali in je bil pred durmi Miklavžev večer Sokola, na katerem bi bil rad igral bolj vidno vlogo, se je hotel na vsak način dokopati do denarja.

Končno je dozorel v njem sklep, da bo oropal šentiljskega poštnega sluga Ludvika Žunko. Kot bivšemu občinskemu slugi v Št. Ilju so mu bile dobro znane tamošnje poštne razmere in navade.

Adler si je preskrbel sekuro in se je skrtil že 16. novembra zvečer ob osmih v grmovje, iz katerega je prežal na starega Žunka. Sluga je prišel, kakor običajno, vendar so bili v bližini ljudje in tolovaj ni mogel izvršiti zločina. Drugi večer za tem se je Adler prepozno vrnil v Št. Ilj in je zamudil priliko, da bi se bil lotil Žunka.

Šele tretji dan, 18. novembra zvečer je opazil, da se je pojavil pred njim iz megle poštni sel. Ker ni bilo nikogar v bližini, je skočil za starim možem in ga je pobil na tla s tremi udarci s sekuro.

Pobral je v vsej naglici z Žunkovega ročnega vozička poštno vrečo in odrzel z njo na svoje stanovanje pri posestniku Mermolji. Tamkaj je skrtil plen in se je vrnil počasi nazaj na mesto zločina, kjer so že drugi našli umirajočega Žunka. Adler sam je glasno obsojal krvav zločin pri pogledu na žrtev in pozneje zvečer v sokolski telovadnici, kamor je v noči prodrla vest, da je udarjeni in izropani podlegel poškodb.

Nekaj dni po roparskem umoru je zamenjal Adler od 14 oropanih jurjev po raznih mariborskih trgovinah osem, ne da bi bil vzbudil kak sum. Številke oropanih tisočakov so bile od oblasti zaupane vsem lastnikom javnih lokalov po Mariboru. Kupoval si je za izmenjani denar obleko, perilo in odplačal pretežni del dolga.

Dne 7. decembra ga je zadela usoda, ko

»Kaj, vina boš?« se je posmehoval grofov jagar; »boš moral prej druge pobarati.«

»Zlodeja bom baral,« je vzklikel Lavrinc. »Imam sam denarja dovolj, da si lahko kupim vina.«

»Kupiš že, ampak piti ga ne smeš.«

»Tega bi rad videl, ki mi to ubrani.«

»Ga boš še že.«

V tem je krčmarjeva špela že postavila dva polna steklena vrčka vina pred nju. Bliskoma je poveznil Anza svoj lovski klobuk čez Lavrinčev vrč, potem pa ga smeje se spet dvignil — v vrčku pa ni bilo več vino, ampak bistra voda. Tisti, ki so sedeli blizu, so se prestrašeno odmaknili; vse je utihnilo.

»Prekleti coprniki!« je zatulil Lavrinc.

»Če boš lepo prosil, ti pa pustim vino,« se je smejal Anza.

»Zlodeja te prosim.«

»Dobro, tedaj pa imej vino!«

Pri teh besedah je Anza zopet poveznil svoj klobuk čez Lavrinčev vrč, ga hitro spet umaknil — in v vrču ni bila več voda, ampak rdeče vino kakor prej. Na glas so se zasmejali, toda smeh je bil prisiljen, kajti vsi so se čudili čarovniji.

»Pij, škric! — Na zdravje!« je zavpil grofov jagar in trčil z Lavrincem.

Ta si je najprej le ustnice zmočil, potem pa je na en dah izpil polovico, tlesnil z jezikom in se zadril presenečeno:

»Zlodejev si! Kje si se takih reči naučil?«

»Na Ojstrecu pri žalik ženah.«

»Haha, na Ojstrecu še živa duša ni bila in tudi ne bo.«

»Zakaj ne?«

»Saj je vse ledeno zgoraj in snega sto let starega. Človek bi se tudi zadušil, ko v taki višini zraka nimaš, da bi dihal. Ono leto je pravil ljubljanski dohtar, da je Ojstrec dva tisoč klafter visok.«

»Kdo drug ko jaz ne pride gor; jaz pa sem že bil gori — ne enkrat, ampak desetkrat.«

»Da, da, stokrat — z jezikom.«

Tedaj je nekaj fantov vzklikelo in ježno zavpilo:

»Drži jezik, ti rihtarski škric!... Anza je bil gori... Jaz sem ga videl... Jaz tudi... Jaz tudi... Na Kopi sem bil in sem z grofovimi rešpetinom tja gledal. Anza je bil čisto na vrhu in je mahal z rdečo ruto.«

»Povej, povej, Anza, kako je gori na Ojstrecu!« je radovedno prosila Rezika. »Rada bi vedela, kako je gori.«

»Podne in kadar je sončno, je lepo, tako lepo, da ne moreš povedati; pol sveta vidiš,« je odgovoril grofov jagar. »Ponoči pa in če je megleno, huuu —«

»Kaj je ponoči? In če je megleno? Povej!« so silili tudi drugi.

»Ne vprašuj! Tega ne smem praviti. Svoj živ dan ne povem nikomur, kaj sem na Ojstrecu videl.«

»Straši gori, to vemo. Divji mož je gor doma in skrataljni.«

kakšnih 20 ton težak meteor (kamen izpod neba). Učenjak ga ceni na okroglo 5 milijonov nemških mark.

Dragi poljubi

Častitljiv meščan južno-brazilijskega mesta Lomingo je šel zgodaj zjutraj proti svoji trgovini. Naenkrat se mu približa mlado deklet, ga milo pogleda in že ga drži za vrat in ga poljubuje. Starejši gospod je bil skoraj ob sapo. Klobuk mu je padel z glave. S težavo se je obranil vsiljivih poljubov. Lik blisk je lepota izgnila. Prav vesel radi nenadnega dogodka je gospod nadaljeval pot in je srečal svojega prijatelja in mu zaupal najnovejši doživljaj. Prijatelj je bil ravnokar isto doživel in s prav isto gospico. Go-